C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Pamatuj_na_smrt.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Pamatuj_na_smrt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.11.2005
Modification Date: 20.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

PAMATUJ NA SMRT!
(The Dead Remember)

Dodge City, Kansas
Pan William L. Gordon 3. listopadu 1877
Antioch
Texas

Milý Bille!
Píšu ti, protože mám pocit, že už na tomhle světě dlouho nepobudu. Možná, že tě to překvapí, neboť víš, že když jsem odjížděl se stádem, byl jsem dokonale zdravý, a ani teď mi nic nechybí. Bohužel to nemění nic na tom, že už se považuju za mrtvýho člověka.
Než ti všechno vysvětlím, napíšu ti to ostatní. Se stádem, který čítalo tři tisíce čtyři sta kusů, jsme dorazili do Dodge City bez nejmenších obtíží a předák John Elston dostal od pana R.J. Blaneho dvacet babek za kus. Bohužel jednoho mládence, Joe Richardse, zabil nedaleko brodu přes Canadian splašenej býk. Má sestru, nějakou paní Westfalovou, která žije v okolí Seguinu, a tak bych tě prosil, abys za ní zajel a o bratrovi jí řekl. John Elston jí posílá jeho sedlo, postroj, revolver a peníze.
Tak a teď se ti, Bille, pokusím vysvětlit, proč si myslím, že už jsem jako po smrti. Pamatuješ, jak na

konci srpna, krátce před tím, než jsem odjel se stádem, našli starýho Joela, co bejval otrokem plukovníka Henryho, a jeho ženu mrtvý? Myslím toho, co žil v dubovým hájku dole u Zavallskýho potoka. Víš, že jeho ženě se říkalo Jezabel a lidi o ní tvrdili, že je čarodějnice. Byla to míšenka a o dost mladší než Joel. Předpovídala budoucnost a báli se jí i někteří běloši. Já na ty historky nikdy nevěřil. Když jsme sháněli dobytek a připravovali stádo na Stezku, dostal jsem se jeden den krátce před západem slunce poblíž k Zavallskýmu potoku. Byl jsem hladověj a tak jsem si řekl, že se zastavím u Joela a přiměju jeho ženu, aby mi uvařila nějakej žvanec. Tak jsem dojel k ty jejich chatrči uprostřed dubovýho hájku a Joel akorát sekal nějaký dřevo, aby si mohli dodělat kus hovězího, který Jezabel vařila venku na ohni. Vzpomínám si, že na sobě měla červenozelené kostkovaný šaty. Na to už pravděpodobně do smrti nezapomenu.

Pozvali mě, ať se k nim přidám, a já slezl se sedla a sedl si u ohně. Dali mi pořádně najíst a pak Joel přinesl flašku tequily a napili jsme se a já řek, že bych ho dokázal obehrát v kostkách. On se zeptal, jestli nějaký kostky mám, a já že ne a on zase, že nějaký najde a že budeme hrát o pět centů.

Tak jsme začali hrát ty kostky a pili jsme tequilu a já se pěkně nalil a byl bych odjel, jenže Joel vyhrál všechny mý peníze, což bylo celejch pět dolarů a pětasedmdesát centů. To mě rozzuřilo, tak jsem mu řek, že se ještě napiju, vylezu na koně a jedu domů. Jenže flaška byla prázdná a já chtěl, aby donesl další. On tvrdil, že už další nemá, a to mě rozzuřilo ještě víc, a protože jsem byl namol, tak jsem mu začal nadávat a urážel jsem ho. Z chatrče vyšla Jezabel a pokoušela se mě přesvědčit, abych odjel, ale já jí řek, že jsem svobodnej, bílej a plnoletej a ať si dá pozor, protože nesnáším chytrý mulatky, který ze sebe dělají bůhví co.

To už se ale rozzuřil i Joel a řek, že jo, že má vevnitř další tequilu, ale mně že by ji nedal, ani kdybych měl žízní pojít. Já mu řek: „Tak takhle je to, k sakru? Nejdřív mě opiješ, pak mě svejma falešnejma kostkama obereš o všechny prachy a teď mě budeš ještě urážet? Viděl jsem negry, co viseli za míň!“

A on na to: „A ty se nejdřív nacpeš mým masem, pak se naleješ mou kořalkou a nakonec budeš tvrdit, že nehraju poctivě? To si nesmí žádnej běloch dovolit. Jsem zrovna tak dobrej, jako ty.“

A já zase: „Čert aby tě vzal i s tou tvou černou duší, už toho mám akorát a teď ti nakopu, co se do tebe vejde.“

A on: „Ty bělochu, ty tady do nikoho kopat nebudeš.“ Pak skočil po noži, kterým krájel hovězí, a vrhnul se na mne. Já vytáhl bouchačku a střelil ho dvakrát do břicha. Padl k zemi a já to do něj napálil ještě jednou - prostřelil jsem mu hlavu.

Z baráku vyběhla Jezabel, ječela a nadávala a v rukou měla starou pušku předovku. Namířila na mne a stiskla kohoutek, ale kapsle byla zvlhlá a puška nevystřelila. Řval jsem na ni, ať se klidí, nebo že ji zabiju. Jenže ona se na mě vrhla a chtěla mě praštit mušketou přes hlavu jako kyjem. Stačil jsem jí uhnout, rána mě tak tak minula, sedřela mi kůži na jedný tváři a já jí přitiskl revolver na prsa a vystřelil. Náraz byl silnej, odpotácela se několik kroků zpátky, pak se zatočila a padla na zem. Rukama si svírala hruď a mezi prstama jí tekla krev.

Přistoupil jsem k ní s bouchačkou v ruce a nadával jsem jí. Zvedla hlavu a řekla: „Zabil jsi Joela a mne taky, ale přísahám při Bohu, že nebudeš žít tak dlouho, aby ses tím mohl chlubit. Proklínám té při velkém hadu, černém močále a bílém kohoutovi. Než se příštího roku vrátí dnešní den, budeš už značkovat ďáblům pekelný krávy. Uvidíš, až bude čas, já si pro tebe přijdu.“

Pak jí z pusy vytryskla krev, ona padla na záda a bylo jasný, že je v pánu. V tu chvíli jsem se vyděsil, vystřízlivěl, vylezl na koně a pádil odtama jako šílenej. Nikdo mě neviděl a mládencům jsem druhej den řekl, že tu podlitinu na tváři jsem si udělal o větev, který jsem se nestačil v jízdě vyhnout. Nikoho ani nenapadlo, že ty dva jsem mohl zabít já, a nepřiznal bych to ani teď tobě, kdybych nevěděl, že už to mám spočítaný.

Ta kletba mě pronásleduje a nemá cenu se tomu bránit. Po celý cestě jsem měl dojem, že mě něco pronásleduje. Než jsme dojeli k Červený řece, našel jsem jeden den ráno v botě stočenýho chřestýše a od toho dne jsem spal v botách. Když jsme brodili Canadian, řeka byla mírně nad normál a já jel na špici a stádo se začalo bez jakýhokoliv důvodu plašit a střečkovat a zachytilo mě. Můj kůň se utopil a já bych se utopil taky, kdyby nebylo mladýho Steva Kirbiho, kterej mě chytil do lasa a vytáhl mě zpod kopyt těch zdivočelejch krav. Pak zas jeden z honáků večer u ohně čistil bizoní pušku a ta mu spustila v rukou a

kulka mi prolítla kloboukem. V tý době už si ze mne mládenci začali dělat srandu a tvrdili, že jsem poznamenanej.
Jenže když jsme překročili řeku Canadian, splašilo se stádo za nejjasnější a nejklidnější noci, jakou pamatuju. Měl jsem noční hlídku a neslyšel a neviděl jsem jedinou věc, která by je mohla poplašit. Jeden z mládenců mi potom řekl, že těsně před tím, než se stádo splašilo, zaslechl v nedalekým topolovým houští tichý kvílení a zahlíd tam podivnou modrou záři. Prostě a jednoduše, dobytek se splašil tak rychle a nečekaně, že mě málem dostali, a já měl co dělat, abych jim ujel. Byl to skutečně závod o život. Za mnou a po obou stranách se mi hnaly zdivočelý krávy a kdybych byl neseděl v sedle nejrychlejšího koně, kterej se narodil v jižním Texasu, byly by mě rozdupaly na kaši.
No, nakonec se mi jim podařilo ujet, ale celej další den jsme je sháněli bůhví kde. Ten den taky přišel o život Joe Richards. Sháněli jsme ty krávy a hnali jsme spolu k táboru takovou malou skupinku, když můj kůň bez nejmenšího důvodu bolestivě zaržál, vzepjal se a padl i se mnou v sedle na hřbet. Já sice stačil seskočit včas, aby mě nerozmačkal, ale ten pohyb poplašil obrovskýho dlouhorohýho býka, kterej se na mě vrhnul.
Široko daleko nebylo nic silnějšího než obyčejný křoví, takže jsem hrábnul po bouchačce, ale úderník se mi nějakým nepochopitelným způsobem zahákl pod opaskem a já ho nemohl uvolnit. Ten starej ďábel už ode mne nebyl dál než pár kroků, když ho Joe Richards zalasoval, jenže jeho kůň byl novej, takže než se stačil vzpamatovat, strhnul ho ten bejk stranou a na zem. Joe se sice pokusil seskočit, ale ostruha se mu zachytila v řemení a vzápětí ho býk přibodnul sedmdesáticentimetrovým rohem k zemi a pak po něm začal dupat. Byl to strašlivej pohled.
Mezitím se mi podařilo vytáhnout bouchačku a býka jsem zastřelil, jenže co to bylo platný, Joe byl po smrti. Nebyl jsem schopnej podívat se na to, co z něj zbylo. Pohřbili jsme ho přímo na tom místě, kde ležel. Navršili jsme nad tělem malou mohylu, na vrchol zasadili malej kříž a jeho bowijákem na něj vyryli jméno a datum.
Potom mládenci s legráckama rychle přestali. Nikdo se mnou moc nemluvil a já se držel raději stranou, i když přísahám, jak jsem se na to díval, ani jeden z těch malérů jsem nezavinil.
No, nakonec jsme se teda dostali do Dodge City a prodali dobytek. A dnes v noci se mi zdálo, že vidím Jezabel tak jasně, jak člověk vidí bouchačku u boku. Smála se jako ďáblice a říkala něco, čemu jsem nerozuměl, ale ukazovala na mne a já myslím, že chápu, co to znamenalo.
Bille, už mě nikdy neuvidíš. Jsem mrtvej muž. Nevím, jak se to stane, ale cítím, že se nedožiju zítřejšího rána. Proto píšu tenhle dopis, abych ti řekl o všem, co se stalo, a myslím, že jsem byl strašlivej blázen. Taky začínám chápat, že tam se člověk musí vydat poslepu, že neexistuje nějaká jasně osvětlená cesta, kde by viděl, co ho očekává.
Ale ať už se to stane jakkoliv, zastihne mě to vestoje a se zbraní v ruce. V životě jsem se nebál ničeho živýho a neleknu se ani ničeho mrtvýho. Ať se stane co se stane, budu bojovat. Pouzdro nesundávám a nosím ho neustále přivázaný ke stehnu, smyčku z úderníku shozenou. Zbraň čistím a mažu denně, denně taky kontroluju střelivo. A Bille, občas mám pocit, že se zblázním, ale myslím, že je to tím, jak často myslím na Jezabel, protože k čištění bouchačky používám kus tvý starý černobíle kostkovaný košile, tý, kterou jsi dostal vloni na vánoce v San Antoniu. Jenže člověče, občas, když čistím kvér, už mi hadr nepřipadá černobílej. Mění se na červenozelenej, vypadá přesně tak, jak vypadaly Jezabeliny šaty, co měla na sobě ve chvíli, kdy jsem ji zabil.
Tvůj bratr
Jim

PROHLÁŠENÍ JOHNA ELSTONA
4. LISTOPADU 1877

Jmenuji se John Elston. Jsem předák ranče pana J.J. Connollyho z okresu Gonzales v Texasu. Byl jsem předákem mužstva, ke kterému patřil i Jim Gordon. Bydlel jsem s ním ve stejném hotelovém pokoji. Ráno třetího listopadu byl ve špatné náladě, zamyšlený a nemluvný. Odmítl se mnou jít ven a řekl mi, že

chce napsat dopis.
Ten den jsem se s ním znovu setkal až večer. Zašel jsem si do pokoje pro nějakou maličkost a on čistil svůj kolt ráže .45. Smál jsem se a v žertu jsem se ho zeptal, jestli náhodou nemá strach z Bata Mastersona a on mi odpověděl: „Johne, to, čeho se bojím, není z masa a kostí, ale jestli mám umřít, bude to s bouchačkou v ruce.“ Já se znovu zasmál a zeptal jsem se ho, čeho se to vlastně bojí, a on řekl: „Míšenky, která už je čtyři měsíce po smrti.“ Pomyslel jsem si, že je opilý, a vydal jsem se do města. Nevím, kolik bylo hodin, ale venku už byla tma.
Živého už jsem ho neviděl. Asi kolem půlnoci jsem procházel kolem saloonu U velkého náčelníka, zaslechl jsem výstřel a do saloonu se hrnuli lidé. Zaslechl jsem, jak někdo říká, že tam někoho zabili. Přidal jsem se k ostatním a dostal jsem se až do zadní místnosti. V otevřených zadních dveřích ležel muž, nohy měl venku v uličce a tělo na prahu. Byl celý od krve, ale podle postavy a oblečení jsem v něm poznal Jima Gordona. Byl mrtev. Nebyl jsem u toho, když byl zabit a nevím víc, než kolik jsem řekl.
PROHLÁŠENÍ MIKE O'DONNELLA

Jmenuji se Michael Joseph O'Donnell. Jsem zaměstnán jako barman v saloonu U velkého náčelníka a sloužím většinou v noci. Několik minut před půlnocí jsem si všiml kovboje, který se před saloonem bavil se Samem Grimesem. Vypadalo to, jako když se o něčem dohadují. Po nějaké chvíli kovboj vešel do saloonu a u baru si dal sklenku whisky. Všiml jsem si jej především proto, že měl pouzdro s revolverem, zatímco ostatní už ve městě zbraně většinou nenosí, a pak také proto, že byl bledý a uštvaný. Někomu se mohlo zdát, že je opilý, ale věřte mi, nebyl. V životě jsem neviděl člověka, který by tak strašně vypadal. Moc jsem si ho nevšímal, protože jsem měl plné ruce práce za barem. V jedné chvíli musel přejít do zadní místnosti. Zhruba o půlnoci se zezadu ozval výstřel, vyběhl odtamtud Tom Allison a křičel, že tam někoho zastřelili. Byl jsem u mrtvého první. Ležel napůl v místnosti a napůl v uličce. Všiml jsem si, že má rytý nábojový opasek a pouzdro mexického stylu, a hned mně bylo jasné, že je to ten muž, kterého jsem si všiml předtím. Pravou ruku měl prakticky utrženou, místo dlaně měl potrhaný krvavý pahýl. Hlavu měl rozdrcenou tak, že něco podobného jsem po zásahu střely nikdy neviděl. Když jsem tam dorazil, bylo po něm a podle mého mínění zemřel okamžitě. Stáli jsme kolem něj, když se zástupem prodral muž, kterého znám jako Johna Elstona, a řekl: „Můj bože, to je Jim Gordon.“

PROHLÁŠENÍ ŠERIFOVA ZÁSTUPCE SAMA GRIMESE

Jmenuji se Sam Grimes a jsem zástupcem šerifa okresu Ford v Kansasu. Setkal jsem se s mrtvým Jimem Gordonem před saloonem U velkého náčelníka zhruba dvacet minut před půlnocí třetího listopadu. Viděl jsem, že má pouzdro se zbraní a ještě k tomu přivázané, jako by se chystal k souboji, proto jsem ho zastavil, zeptal se ho, proč má zbraň, a jestli neví, že je to proti zákonu. Tvrdil, že ji má pro vlastní ochranu. Odpověděl jsem mu, že jestli mu hrozí nějaké nebezpečí, jsem tady já, abych ho před ním ochránil, a že by měl přece jen raději odnést zbraň nazpět do hotelu a nechat ji tam, dokud neopustí město. Podle jeho oblečení totiž bylo jasné, že pochází z Texasu a přihnal jedno z těch velkých stád. Zasmál se a řekl: „Poslyšte, ani Wayat Earp by mě nedokázal ochránit před mým osudem!“ Pak vešel do saloonu.
Měl jsem pocit, že se necítí dobře a že to má v hlavě trochu v nepořádku, takže jsem ho nesebral. Pomyslel jsem si, že se třeba napije a pak se vrátí do hotelu, aby tam nechal zbraň, jak jsem ho žádal. Chvíli jsem ho pozoroval, abych viděl, jestli se nepokouší provokovat někoho v místnosti, ale on si nikoho nevšímal. Vypil si u baru skleničku a pak odešel dozadu.
O pár minut později odtamtud vyběhl muž, který křičel, že tam někoho zabili. Vydal jsem se do zadní místnosti, a když jsem tam přišel, skláněl se Mike O'Donnell nad člověkem, ve kterém jsem poznal muže, s nímž jsem hovořil na ulici. Zabila ho jeho vlastní zbraň, která se mu roztrhla v ruce. Nevím, na koho střílel, pokud vůbec na někoho střílel. V uličce jsem nenašel nikoho, ani žádné stopy, které by svědčily o tom, že tam někdo byl. Jediným svědkem úmrtí byl Tom Allison. Našel jsem několik částí vybuchlé pistole spolu s kusem hlavně a předal je koronerovi.

PROHLÁŠENÍ TOMA ALLISONA

Jmenuji se Thomas Allison. Jsem kočí, zaměstnaný firmou McFarlane & Comp. V noci třetího listopadu jsem byl v saloonu U velkého náčelníka. Nevšiml jsem si, kdy tam přišel zesnulý. V saloonu bylo dost plno. Měl jsem několik skleniček, ale nebyl jsem opilý. Viděl jsem, jak se ke vchodu do baru blíží lovec bizonů „Grizzly" Gullins. Měl jsem s ním nějaké neshody a všeobecně se vědělo, že je to „zlý muž". Byl opilý a já nestál o žádné nepříjemnosti, tak jsem se rozhodl, že odejdu zadem. Vešel jsem do zadní místnosti a tam jsem uviděl muže, sedícího u stolu s hlavou v dlaních. Nevšímal jsem si ho a došel k zadním dveřím, které byly zevnitř zastrčené na závoru. Odstrčil jsem ji, otevřel dveře a chtěl jsem vyjít ven.
Pak jsem spatřil, že přímo proti mně stojí v uličce žena. Světlo, které pronikalo ven otevřenými dveřmi, bylo špatné, ale viděl jsem jasně, že je to černoška. Nepamatuji si, jak byla oblečená. Nebyla úplně černá, spíš světle hnědá nebo žlutá, to bylo poznat i ve slabém světle. Byl jsem tak překvapen, že jsem zůstal stát na místě a ona mi řekla: „Běž a řekni Jimu Gordonovi, že jsem pro něj přišla."
Já jí odpověděl: „Kdo u všech čertů jsi a kdo je Jim Gordon?" Ona prohlásila: „Jim Gordon je ten člověk, který sedí v zadní místnosti u stolu. Běž a řekni mu, že jsem pro něj přišla!"
Najednou mě přešel mráz a já nevěděl proč. Obrátil jsem se, vrátil se do místnosti a řekl: „Jste Jim Gordon?" Muž u stolu zvedl hlavu a já viděl, že má bledou a strhanou tvář. Řekl jsem: „Venku na vás někdo čeká." Zeptal se: „A kdo to je, cizinče?" Já mu odpověděl: „Nějaká míšenka. Čeká v uličce."
Potom se zvedl od stolu a odkopl židli stranou. Myslel jsem si, že je blázen, a tak jsem mu ustoupil z cesty. Rozhodně měl šílené oči. Vyrazil ze sebe podivný přidušený výkřik a rozběhl se k otevřeným dveřím. Viděl jsem, jak vyhlédl do uličky a zaslechl jsem, jak se ze tmy někdo zasmál. Pak ten muž znovu vykřikl, sáhnul po zbrani a namířil ji do uličky, kam jsem neviděl.
Vyšlehl záblesk, který mě oslepil, a ozvala se strašlivá rána. Když se trochu rozptýlil kouř, ležel ten muž na zemi a hlavu a tělo měl samou krev. Z rozdrcené lebky mu vytékal mozek a místo pravé ruky měl jen krvavý pahýl. Rozběhl jsem se dopředu do saloonu a volal jsem na barmana. Nevím, jestli střílel na tu ženu nebo na někoho jiného, ani jestli někdo vystřelil po něm. Neslyšel jsem nic jiného, než ten jediný výstřel, při kterém se jeho zbraň roztrhla.

KORONEROVA ZPRÁVA

My, koronerova porota, jsme prozkoumali pozůstatky Jamese A. Gordona z Antiochu v Texasu. Došli jsme k závěru, že jeho smrt byla zaviněna náhodným poraněním při výstřelu. Zranění bylo způsobeno roztržením zbraně zesnulého, který při údržbě zapomněl vytáhnout z hlavně hadr, kterým ji vytíral. Útržky látky které tento závěr nade vši pochybnost potvrzují, byly v hlavni nalezeny. Jedná se o zbytky červenozelené kostkované látky, jaká se používá na laciné ženské šaty.
Podepsán za porotu: J.S.Ordley, koroner

Přeložil Jan Kantůrek